

ROGER WATERS PRIKKELT ALLE ZINTUIGEN MET DRIE UUR DUREND TOTAALSPEKTAKEL

S

'The Wall' brengt Werchter in extase

tas
1
3

HET PODIUM

112 ton zwaar
150 meter lange en
12 meter hoge muur
3.000 stenen
30 kilometer kabel
172 luidsprekers
82 lichteenheden
23 projectoren

Roger Waters
trionferend
als dictator
in een lederen
SS-jas.
Foto's PN

De muur is opgebouwd en weer afgebroken. Werchter triift nog na. Met een totaalspektakel dat bijna drie uur lang elk zintuig prikkelde, bracht Roger Waters het park zaterdag in opperste verrukking. De 35.000 bezoekers gingen collectief in extase toen, 12 meter hoog, de gitaarsolo bij 'Comfortably Numb' over het grasperk rolde. Waters bracht Werchter in staat van vervoering. 'The Wall' was groots.

Vuurwerk vanaf de eerste noten, een vlammenzee en een Messerschmitt – een Duits gevechtsvliegtuig – die zich boven de hoofden explosief in het decor boorde. Meer had Roger Waters zaterdag niet nodig om het vreedevolle Werchterpark tot slagveld te herleiden. De grimmigheid stond in schrill contrast met de zomerdag. Bij aanvang had al Stanley Kubricks 'Spartacus' weerklonken. De scène waarin de Romeinen oproepen de gladiator te verraden. 'I am Spartacus', klonk het dreigend. Tel daarbij Waters in een zwart lederen SS-jas – ontworpen door Hugo Boss – en het bombastische 'Into The Flesh' met levensgrote foto's van oorlogsslachtoffers wereldwijd. Wie er niet bij was, kon het zich toen al beklagen. Even later dropten geprojecteerde bommenwerpers religieuze, ideologische en kapitalistische symbolen op de 150 meter lange muur terwijl het kinderkoor zich klaargestoomde voor 'Another Brick In The Wall' en 15 meter hoge mascottes meedeinden op de muziek. Emoties in rotvaart. Waters met gespreide armen. Het zegegebaar. Toen al. Terecht.

Werelderfgoed

Met 'The Wall' grijpt Waters terug naar het 34-jaar oude album van zijn toenmalige band 'Pink Floyd', maar anders dan toen, transformeert hij het geheel naar het grootste livespektakel aller tijden. Naar schatting zullen – op het einde van deze tour – meer dan 4,5 miljoen mensen getuige zijn geweest van het spektakel. Goed voor 500 miljoen euro aan

tickets. De overigen hebben ongelijk. Wat Waters – destijds niet vies van wat geestesverruimende middelen – distilleerde uit hallucinaties en het verlies van zijn vader in de oorlog, is bij deze werelderfgoed.

Dat 'The Wall' zich ergens schuilhoudt tussen cinema en rockopera mocht blijken tijdens de 25 minuten pauze – vreemd bij een openluchtshow – tussen de twee albums van de dubbelaar. Al was die ademruimte welkom voor wat volgde. 'Hey You' en 'Is There Anybody Out There' vanachter een volledig gesloten muur. Om dan – in volle apotheose – door te stomen naar 'Comfortably Numb'. De gitaarsolo, fenomenaal, raakte de 35.000 toeschouwers in elke vezel. Schoonheid in zijn allerzuiverste vorm. Een park in vervoering. Heilig gras.

Snoeihard

Natuurlijk waren er ook de marcherende hamers, het gigantische varken dat minutenlang boven de hoofden zweefde en de projectie van verleidelijke prostituees – demonen van een rockster. Maar wat ons blijft, is dat er grenzen zijn verlegd. Dit was topentertainment. Een streling voor het oog en – voor het eerst na de zes voorgaande dagen in het Werchterpark – ook voor het oor. Waters fluisterde niet. 'The Wall' brulde. Wie de voorbije weken – terecht – kloeg over het geluid, kreeg van deze 69-jarige lik op stuk. Maatschappijkritiek in muzikale vorm, snoeihard in de maag gesplitst. Praten tijdens de show was quasi onmogelijk. Achteraf quasi verplicht.